SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 11 MAART 1937

BEHANDEL DE DIEREN MET ZACHTHEID

DE STELTENLOPER

EEN ANGSTIG AVONTUUR, DAT NOGAL GELUKKIG AFLIEP!

DOOR het kleine tuintje woei een milde voorjaarswind.

Het zonnetje scheen heerlijk; de lucht was heel bleek-blauw; hier en daar dreef langzaam een melkwit wolkje.

Jantje was naar buiten gegaan. Hij liep langs de bloemperken, waar reeds enkele heldere voorjaarsbloempjes stonden te bloeien, terwijl de struiken bedekt zaten met dikke knoppen. Nog een paar dagen zonneschijn en dan zouden de nieuwe bladeren weer open komen.

„Fijn," vond Jantje, want hij hield veel van bloemen, van zon en van zomer.

Bij het bruine schuurtje, dat achter in de tuin stond, bleef Jantje verwonderd stilstaan. Hij keek zijn ogen haast uit van verbazing. Toen knielde hij neer in het gras.

„Wat is dat nu!" riep hij uit. Meteen sprong hij op en holde naar binnen.

„Moeder! Moeder! Kom eens kijken! Mijn stelten hebben wortels gekregen.... enne.... enne.. er komen bladeren aan!"

Moeder was in de keuken bezig, maar zij volgde Jantje toch naar buiten. Bij 't schuurtje gekomen sloeg zij haar handen ineen van verbazing.

„Maar, Jantje, dat lijkt wel haast een sprookje!" riep moeder lachend uit. „Wie zou dat nu gedacht hebben!"

Jantje was in het gras gaan zitten, te midden van crocusjes en meizoentjes. Moeder ging weer naar binnen.

„Wat is dat nu!" riep hij uit.

Nu moet je weten dat Jantje in 't najaar van vader twee zware takken had gekregen, die van een treurwilg waren afgewaaid tijdens een storm. Die treurwilg stond bij de vijver in het park. Jantje kende hem heel goed, want hij had er vaak onder gezeten, als hij de visjes voerde en de zwanen.

Vader was tuinman in het park, daarom had hij die twee zware takken mee naar huis kunnen brengen.

„Daar moet je nu eens 'n paar mooie stelten van maken, Jantje," had vader gezegd. „'t Zijn mooie rechte stokken. Het gaat gemakkelijk."

Jantje was er vol ijver aan begonnen en na een week had hij de stelten klaar. Ze waren werkelijk prachtig en heel licht zodat men er gemakkelijk mee kon lopen. De bast had hij er aan laten zitten.

Maar omdat het al koud begon te worden en de winter aanbrak, had Jantje de twee stelten in de grond gestoken, vlak voor het schuurtje. Daar zouden ze blijven staan tot 't voorjaar.

Jantje kwam de hele winter niet meer buiten, alleen om een sneeuwman te maken en te glijden. Hij was zijn stelten helemaal vergeten!

Totdat 't voorjaarszonnetje hem naar buiten lokte en hij opeens weer aan de stelten dacht.

En nu.... nu hadden de stelten wortels gekregen en er stonden overal knopjes aan 't hout! Er zouden dus ook bladeren aan komen!

Jantje kon 't nog steeds niet begrijpen. Hij was languit in het gras gaan liggen, zodat het zonnetje vlak in zijn gezicht scheen. Hij sloot de ogen en luisterde naar 't zoemen van een bij.

Jantje trok de stelten uit de grond. De wortels waren nog niet heel groot en zij lieten zich gemakkelijk los maken. Jantje stapte eerst een paar maal door 't tuintje op en neer, voorzichtig er op lettend, dat hij niet op de crocusjes trapte. Toen ging hij door het poortje de straat op.

Hè, wat was dat! dacht Jantje. 't Leek wel of de stelten groeiden!

Met grote passen liep Jantje door de stille straat. Werkelijk, de stelten groeiden!

Hij stapte nu gemakkelijk over de huizen van de stad heen.

Na een half uurtje waren zij wel tien meter lang geworden en Jantje stond zeker drie meter boven de begane grond. En licht dat de wilgestokken waren! Zo licht als een veertje. Jantje glunderde van plezier. Iedereen liep hij voorbij. Hij kon zelfs een fietser bijhouden.

En nog steeds bleven de stelten groeien!

Jantje stak nu al boven de huizen uit. Hij keek over de hele stad heen. Hij nam nu reuzenstappen, van de ene straat in de andere.

En de stelten groeiden door. Steeds sneller en sneller.

Direct raken zij nog de wolken! dacht Jantje. Hij kreeg het warm, want hij kwam al dichter en dichter bij de zon. Hij stapte nu gemakkelijk over de huizen van de stad heen. Jantje keek naar beneden. Daar zag hij zijn tuintje. Moeder stond naar boven te kijken. In alle straten zag Jantje nu mensen, die naar de lucht keken. Zij zwaaiden met hun armen en wuifden met witte doeken. Jantje werd nu toch bang.

„Was ik maar weer beneden," zuchtte hij.

Maar de stelten bleven groeien en iedere stap, die Jantje deed, was zeker een kilometer.

In de verte lag de zee.

Ik moet oppassen, dacht Jantje, anders loop ik in het water en dan verdrink ik.

Hij wou juist de andere kant op gaan, toen uit het binnenste van de stelten een zware basstem klonk.

„Ik heb dorst," riep de linkerstelt. „Mijn wortels hebben water nodig."

„Ginds ligt de zee. Laat ons daarheen gaan," antwoordde de stelt, die Jantje in de rechterhand hield.

Meteen liepen ze naar de zee toe. Jantje had wel kunnen schreeuwen van angst, maar 't hielp niets,

want hij kon de stelten nu niet meer tegenhouden. Zij droegen hem met zich mee, alsof Jantje slechts een vogeltje was, dat op een boom zat.

Het water van de zee spatte huizenhoog op, toen de stelten er in plonsden. Jantje voelde de druppels op zijn handen.

Wat was hij bang. Als hij maar niet ging verdrinken!

Meteen stapten de stelten weer dieper de zee in. Zó diep, dat Jantje met zijn voeten het water raakte.

Als zij nu maar niet verder gaan! dacht Jantje.

Plotseling begon het te stormen.

De wind bulderde, de golven rolden, met ziedend schuim bedekt, omhoog en sloegen tegen de stelten te pletter.

Er was nergens een schip te zien. De lucht werd helemaal zwart, vol grauwe, jachtige wolken.

Opeens rolde een torenhoge golf loeiend en bulderend op Jantje af. Hij klemde zich met allebei de handen aan de linkerstelt vast, de stelt begon te waggelen, wéér stormde een wilde golf aan, toen viel de stelt met een smak om.

Jantje sloeg onder water.

Hij gaf een luide schreeuw, spartelde met handen en voeten....

En werd op 't zelfde ogenblik wakker!

Jantje had gedroomd.

Hij lag lekker in 't zonnetje en rondom hem geurden de gele en witte en blauwe crocusjes. Op een takje van de seringestruik floot 'n klein vogeltje zijn voorjaarslied.

Met een zucht kwam Jantje overeind.

„Hé, hé!" mompelde hij en wreef eens flink door zijn ogen.

Toen zag hij z'n beide stelten bij 't schuurtje staan. Jantje bekeek ze een beetje achterdochtig! Had hij werkelijk maar gedroomd? Of zouden de stelten beslist zo hoog kunnen groeien?

Jantje liet ze rustig staan.

....en nu moest Jantje ze iedere dag water geven.

Opeens rolde een torenhoge golf loeiend en bulderend op Jantje af....

Uit 't schuurtje haalde hij een hamer en een nijptang. Daarmede sloeg Jantje de blokken van de stelten af. Hij bond een doekje om de takken, waar de spijkers hadden gezeten, goot wat water rondom en ging toen naar binnen.

Moeder was bezig de tafel te dekken, want vader kon ieder ogenblik thuiskomen.

Jantje hielp haar met alles gereed te zetten en vertelde ondertussen wat hij gedroomd had. Moeder moest lachen.

„'t Is gelukkig maar een droom, Jantje."

„Ja, maar, eh, de stelten gebruik ik toch niet, moeder. Ik heb ze water gegeven, dan kunnen ze beter groeien."

Vader was thuisgekomen en terwijl zij zaten te eten, vertelde Jantje zijn droom opnieuw. Wat moest vader toch lachen! Na het eten gingen ze samen naar 't tuintje en natuurlijk moest vader de stelten zien.

„Weet je wat we doen, Jantje?" zei vader toen. „We zullen de takken allebei verplanten en goed mesten, dan zul je zien, dat we er dit jaar al twee aardige treurwilgjes van krijgen."

Toen begon hij Jantje te vertellen, dat de takken van een treurwilg, als zij in de grond worden gestoken, o, zo gemakkelijk wortelschieten en tot nieuwe boompjes groeien. Dat lijkt wel haast een sprookje, maar 't is toch heel gewoon.

Jantje luisterde met allebei z'n oren! Vader kon altijd zo mooi over bloemen en planten vertellen. Helemaal niet geleerd. Jantje kon het steeds best begrijpen.

Diezelfde middag nog plantte vader de stelten over. Zij kregen een plaatsje in de zon. Vader mestte ze goed en nu moest Jantje ze iedere dag water geven.

Dat deed Jantje trouw.

Elke morgen stapte hij met zijn gietertje door de tuin. De knoppen kwamen spoedig open. Het werden frisse, groene bladertjes. Ook kwamen er takken aan de vroegere stelten en na twee jaren waren de stelten van Jantje prachtige treurwilgjes geworden.

Op 'n goede dag zei vader, dat hij een van de boompjes zou verplanten in 't park.

„Als wij ze hier laten staan, benemen ze op de duur alle zonlicht. Zij worden bovendien veel te groot," legde vader uit.

Jantje treurde wel even, maar toen moest hij toch weer lachen.

Fijn, zeg, een boom in 't grote park, die helemaal door Jantje was opgekweekt!

Een week daarna bleef vader een dagje thuis. Hij had 't ene boompje al overgeplant.

„Nu ga ik onder jouw treurwilgje eens 'n mooi vijvertje maken, Jantje. Met echte goudvisjes er in en 'n bankje er bij!"

Natuurlijk mocht Jantje helpen. Het vijvertje kwam er. En ook de vissen. Urenlang zat Jantje op 't bankje naast zijn zusje Lies.

Het treurwilgje groeide nu nog veel sneller dan voorheen en ook later, toen Jantje oud was geworden en de treurwilg al heel, heel groot, net zo groot haast als de oude treurwilg in het park, waar de tak van af was gewaaid, zat Jantje dikwijls op het bankje en keek naar de vissen.

En geregeld ook moest hij nog denken aan de angstige droom. De droom, die nu bijna volle werkelijkheid was geworden, want de stelt was nu 'n boom geworden, wiens kruin bijna tot aan de lucht reikte.

Maar Jantje was blij, dat hij er niet in zat! Verbeeld je! Nor. H.

Urenlang zat Jantje op 't bankje naast zijn zusje Lies.

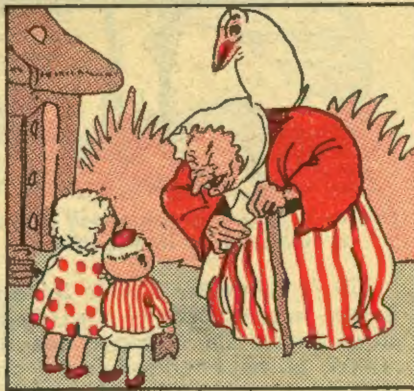

Bam-Bam

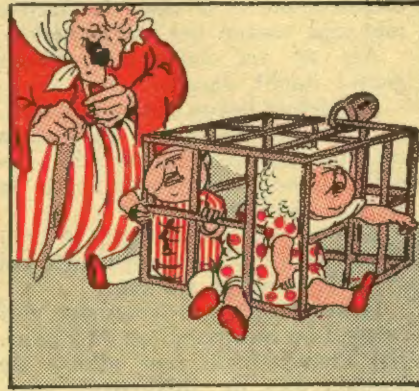
ONDANKBAARHEID IS 'SWERELDS LOON

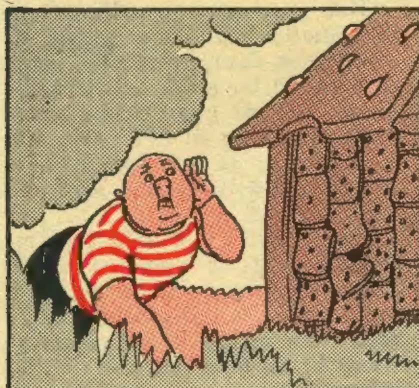
Mop en Miep, twee stoute bengels,
Liepen door het toverbos,
Tot z'aan 't koekenhuisje kwamen
Dat daar stond in 't zachte mos.

Ja, ze lustten wel een koekje;
En toen d'oude toverkol
Vroeg of z'even binnenkwamen,
Hadden Mop en Miep wàt lol.

De heks sloot z'in een kooi van ijzer
Stond een poosje er grijnzend bij,
En hoe Mop en Miep ook brulden,
Niemand hoorde hun droef geschrei.

De reus, die ook in 't bos ging wand'len
Kwam toevallig die kant uit.
Hij bleef staan om goed te horen,
Kende dad'lijk 't stemgeluid.

„Dat zijn Mop en Miep," zo dacht hij;
Zachtjes luistrend aan een hoek,
„Voordat ik de bengels vrijmaak,
„Smul ik lekker van die koek."

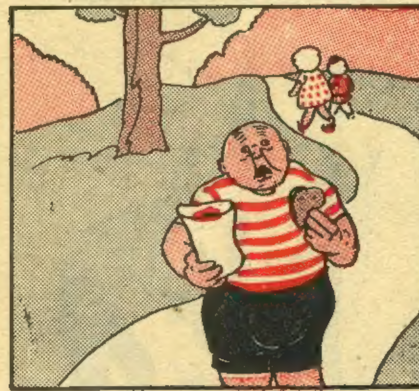
„'k Zal je leren kinders stelen,
„Toverkol van vlees en bloed,"
Riep de reus en sloot de bosheks
In de kooi en bond haar voet.

Toen pakte hij de beide kind'ren
Aan z'n hand en nam ze mee.
En ze liepen samen huistoe,
Met z'n drietjes, heel tevreê.

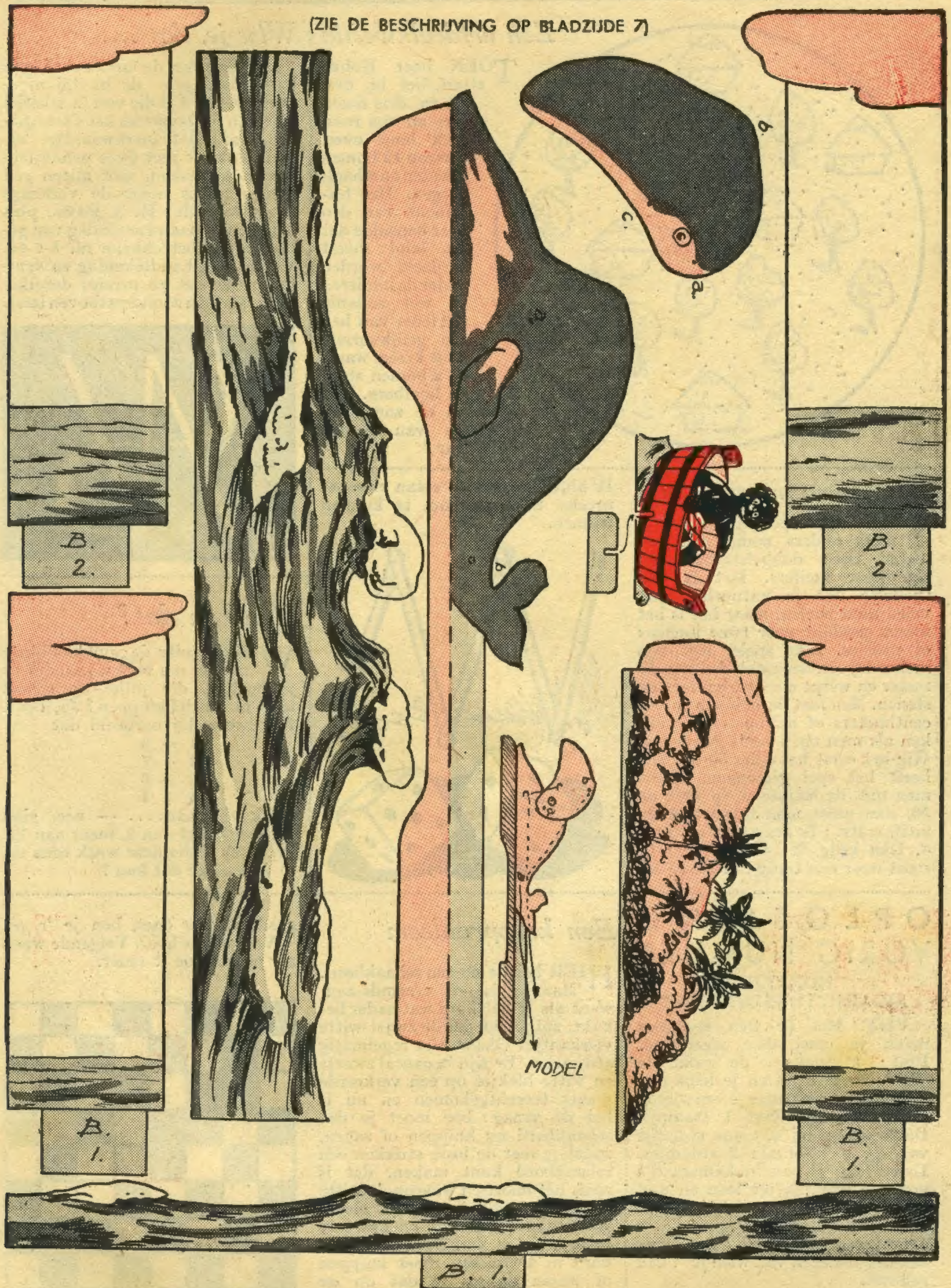
Bam Bam bleef nog even wachten
Bij de winkel van oom Hein,
Waar de kinders lekkers kochten
Voor den reus. Die vond het fijn.

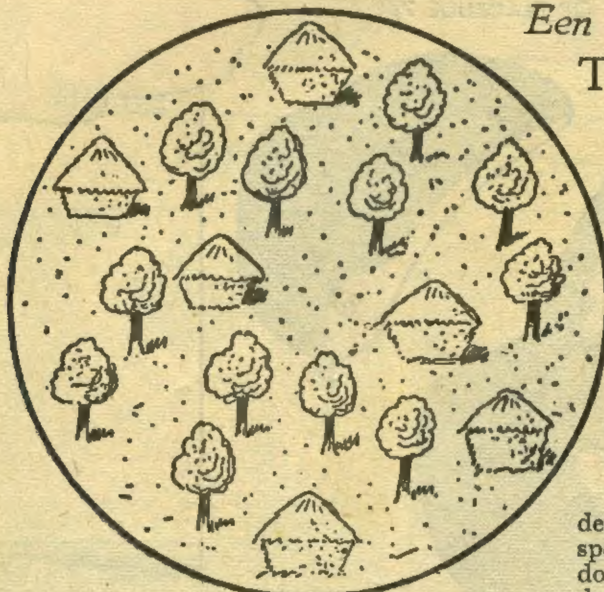
'n Hele zak kreeg hij in handen,
Mop en Miep liepen nu heen,
Bam-Bam deed een hap en.. gilde,
Want de koek die was van.... steen!

HOE MAAK IK ZELF EEN LEUK TONEEL?

(ZIE DE BESCHRIJVING OP BLADZIJDE 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Een erfdeelkwestie

TOEN boer Kobus stierf, liet hij drie zonen, drie dochters en een rond stuk land over, waarop 12 bomen stonden en 6 hooibergen. Het testament van den boer bepaalde dat dit land moest verdeeld worden onder de kinderen en wel zodanig dat ieder van hen een gelijkvormig stuk kreeg, waarop 2 bomen stonden en 1 hooiberg. Hoe speelden de zonen en dochters van Kobus dat klaar ?

Wist je, dat.....

....een van de merkwaardigste handtekeningen de hierbij afgebeelde is ? Het is die van 'n zekeren Herman S. Davis van het Carnegie-instituut. Het merkwaardige ervan is dat ze met twee pennestreken is te maken, niet alleen een monogram is maar de volledige naam inhoudt ; H. S. Davis, plus 't jaar, de maand en de dag van geboorte van betrokkene nl. 8-6-68. Verder is de handtekening zo symmetrisch, dat ze precies dezelfde blijft, als men ze onderstboven leest.

Een gezelschapsspelletje

VOOR dit spelletje heb je niets anders nodig dan een meter, twee dobbelsteentjes en een paar lucifers. Het is een spelletje dat je natuurlijk met velen kunt spelen, maar het is het meest geschikt voor twee jongens of meisjes. Elke speler legt zijn lucifer bij een der uiteinden van de meter en werpt om beurten met de stenen. Men laat de lucifer evenveel centimeters of millimeters oprukken als men ogen heeft geworpen. Wie het eerst het cijfer 50 bereikt, heeft het spel gewonnen. Komt men met de laatste worp over de 50, dan moet men terug met de lucifer. Bv. : Ik sta op 48 en werp 4. Dan krijg ik : 49-50-51-52. Ik moet weer vier terug : 51-50-49-48. Ik blijf dan gewoon staan en moet precies 2 werpen om te kunnen winnen.

Hoe kan dat?

WETEN jullie de gemakkelijkste manier om te bewijzen dat de sommetjes, die jullie op school leren niet altijd kloppen ? Ja, heus. Ik beweer, bijvoorbeeld dat

1 + 8
2 + 7
3 + 6
4 + 5

gelijk zijn aan.... — nee, glad verkeerd, niet aan 9, maar aan 11. Proberen jullie deze week eens uit te vissen hoe dat kan ?

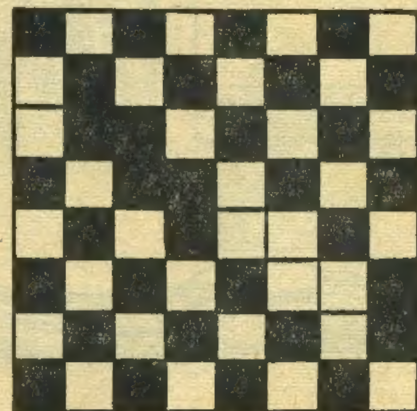
OPLOSSING VORIG NUMMER

HOEVEEL SIGARETTENSTOMPJES ?

VIJF. Met de tien stompjes maak je eerst drie sigaretten. Rest : 1 stompje. Je rookt de drie sigaretten op en je hebt nog 3 stompjes, waarmee je een vierde sigaret maakt. Rest 1 stompje. Dat voeg je bij dat ene stompje van de 10. Totaal : 2 stompjes. Dan vraag je aan 'n kameraadje nog een stompje ter leen en met die 3 maak je nog één sigaret. Als ze opgerookt is, geef je 't overblijvende stompje weer terug aan den makker, van wien je 't had geleend.

Een knipprobleem

HIER heb je nu een schaakbord. Maar er is iets vreemds aan, want als je dat bord wat nader bekijkt, zul je zien dat de zwart-witte vierkantjes elkaar niet regelmatig afwisselen. Er zijn 'n aantal zwarte en witte blokjes op een verkeerde plaats terechtgekomen en nu is het de vraag : hoe moet je dat schaakbord nu knippen of zagen, zodat je met de losse stukken een schaakbord kunt maken, dat is zoals het hoort en waarop de witte en zwarte blokjes op hun plaats staan. Om jullie wat op dreef te helpen, zal ik verklappen dat je 't bord in 4 stukken moet knippen of zagen en als je dat op de goede manier doet, ben je 'r zo. Veel succes hoor. Volgende week zie je wel hoe 't moet.

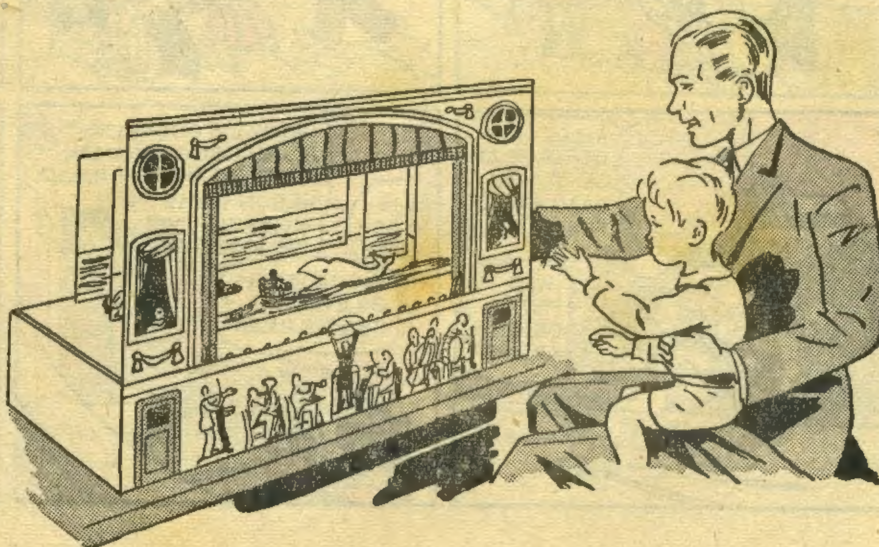
B. 3.

HOE MAAK IK ZELF EEN LEUK TONEEL?

B. 3

Bij de plaat op bladzijde 5

NU brengen we eens een heel andere soort plaat, waarvan je veel plezier kunt beleven. Van een stevige kartonnen doos maak je de bodem van het toneel en een van de kanten van de doos versier je of beplak je met allerlei figuurtjes en een paar deuren. Je kunt ook een stevig stuk wit karton nemen, dat je tegen de voorkant van de doos aanplakt en waarin je dan een rechthoekige opening uitknipt, zoals 't model aangeeft. De opening moet net zo breed zijn als de achtergrond die de zee voorstelt en 't hele karton dus iets breder en hoger om er 't gordijn op te tekenen en de versieringen der zijkanten. Ben je zover klaar, dan kun je de genummerde stukken overtekenen of op karton plakken en uitknippen. B 1 en B 2 vormen de schermen. Die stukken moet je omvouwen langs de zwarte lijn boven B 1 en B 2, zodat je die schermen kunt opplakken en ze rechtop komen te staan. Hetzelfde doe je met de andere stukken. De walvis bestaat uit twee delen, die je aan elkaar kunt vastmaken met zo'n koperen pennetje. Je kunt het kleine stuk er natuurlijk ook opplakken, maar 't is leuker als je de vis z'n bek kunt laten open- en dichtklappen. Kijk vooral goed naar 't model en naar de afmetingen. Als je langzaam en vooral zorgvuldig werkt en een beetje stevig karton neemt, kun je zo 'n echt leuk toneeltje maken, waarvan je zelf met je broertjes en zusjes veel plezier kunt beleven. Dan hier en daar wat kleur met een beetje waterverf. De bomen in 't bos groen, de zee hier en daar 'n tikje blauw en lichtgroen, de lucht een licht purpertintje, de kuip met het negerjongetje van buiten groen met twee zwarte banden en van binnen rood. Je zult eens zien wat 'n prachtig geheel je krijgt. Maar denk erom: niet hals over kop werken. Langzaam en secuur. En vooral eerst goed laten drogen! Veel succes!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN ONAANGENAME VERRASSING.

